

In Holland staat een huis

Illustratie Blond-Amsterdam

In Holland staat een huis.
In Holland staat een huis.
In Holland staat een huis, jaja,
van je singela singela hopsasa.
In Holland staat een huis.
In Holland staat een huis.

In dat huis daar woont een heer.
In dat huis daar woont een heer.
In dat huis daar woont een heer, jaja,
van je singela singela hopsasa.
In dat huis daar woont een heer.
In dat huis daar woont een heer.

En die man die kiest een vrouw.
En die man die kiest een vrouw.
En die man die kiest een vrouw, jaja,
van je singele singela hopsasa.
En die man die kiest een vrouw.
En die man die kiest een vrouw.

En die vrouw die kiest een kind.
En die vrouw die kiest een kind.
En die vrouw die kiest een kind, jaja,
van je singele singela hopsasa.
En die vrouw die kiest een kind.
En die vrouw die kiest een kind.

Lopen in een grote regenplas

Annie M.G. Schmidt & Fiep Westendorp

Het regent! Het regent! Het regent dat het giet.
En er zijn grote plassen op straat. En het water
stroomt uit de goten. Niemand gaat uit. Maar
Jip wel. Want Jip heeft een heel regenpak. En
Jip heeft laarsjes. Jip kan ertegen. Eerst stapt
hij over de plassen heen. Dan loopt hij er voor-
zichtig door. En dan gaat hij midden in een plas
staan. En hij stampet heel hard, zodat het water
om zijn oren springt.

En Janneke? Janneke zit voor het raam. Zij heeft
geen regenpak. En geen laarsjes. En daarom
mag ze niet op straat. Ze is erg jaloers op Jip.
Arme Janneke. Ze kijkt maar en ze kijkt maar.

En Jip maakt kunsten voor haar. Hij loopt nu
heel hard en springt dan midden in de plas.
Hoei, wat spat dat water hoog!
'Moeder,' vraagt Janneke, 'mag ik heel eventjes?'
'Je zult natte voeten krijgen,' zegt moeder. 'Je
hebt geen laarsjes.'
Dan komt Jannekes vader binnen. Hij zegt: 'Ik
weet wat. Je mag mijn laarzen aan. En je mag
eventjes met Jip op straat.'
Janneke krijgt vaders laarzen aan. Wat zijn die
groot! Ze kan bijna niet lopen. Maar ze gaat toch
bij Jip in de plas staan, en zegt: 'Kijk.'
'Ha,' roept Jip, 'nu ben je net Kleinduimpje.'
Janneke probeert heel hard te lopen, net als
Kleinduimpje.
Maar o! O! Daar valt ze!
Met haar neus in de plas.
Nu is Janneke helemaal zwart. Van de modder.
'Kom Jip,' roept Jips moeder.
'Kom Janneke,' roept Jannekes vader.
De pret is uit. Janneke moet in bad.
'Het was maar eventjes,' zegt Janneke, 'maar het
was toch fijn.'

De Winkel van Sinkel

Karina Schaapman

'Julia, waar zit je?' roept moeder.

'Ik kom eraan!' Julia rent naar haar moeder.

'De zeep is op en nu kan ik de was niet doen,' zegt moeder.

'Hier heb je vijftig cent. Haal jij even een stuk zeep bij de Winkel van Sinkel?'

Julia is al op weg. Ze moet twee trappen af en dan de hoek om, een trapje op naar links en door de grote deur naar buiten.

'Mag ik een stuk zeep?' vraagt Julia aan meneer Sinkel.

'Wat voor zeep wil je hebben?' vraagt meneer Sinkel.

'Een stuk zeep om de was te doen, voor onder de douche of om lekker te ruiken?'

'Eh, ik weet het niet. Wat het lekkerste ruikt, denk ik,' zegt Julia.

Meneer Sinkel pakt vier stukjes zeep. Het ene ruikt naar rozen, het andere naar lavendel en het derde naar dennenbomen.

Julia ruikt. Mmm. Wat ruikt dat lekker fris.

Meneer Sinkel zegt: 'En deze ruikt naar dure parfum, ruik maar.'

Julia ruikt. 'Gatver, die ruikt SUPERVIES, daar word ik misselijk van!'

'Ik heb ook deze nog,' zegt meneer van Sinkel en hij pakt een heel dik stuk zeep.

Julia ruikt. 'Ja, die moet ik hebben. Daarmee doet mijn moeder de was.'

'Dat is dan vijfenveertig cent.'

Julia geeft vijftig cent. Meneer Sinkel geeft haar vijf cent terug en een muntdropje.

'Dank u wel,' zegt Julia.

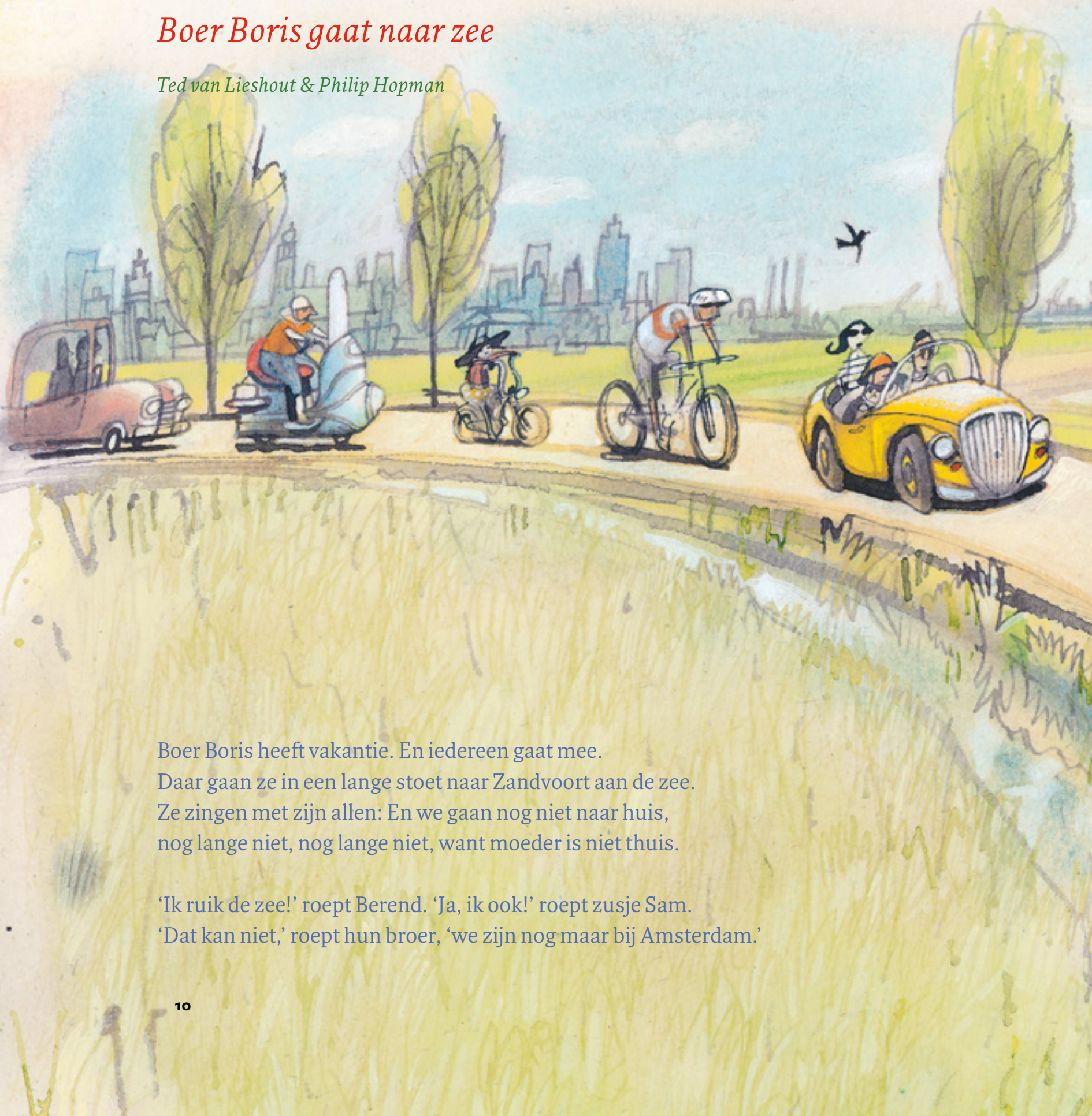
'Doe de groeten aan je moeder,' roept meneer Sinkel haar na.

Boer Boris gaat naar zee

Ted van Lieshout & Philip Hopman

Boer Boris heeft vakantie. En iedereen gaat mee.
Daar gaan ze in een lange stoet naar Zandvoort aan de zee.
Ze zingen met zijn allen: En we gaan nog niet naar huis,
nog lange niet, nog lange niet, want moeder is niet thuis.

‘Ik ruik de zee!’ roept Berend. ‘Ja, ik ook!’ roept zusje Sam.
‘Dat kan niet,’ roept hun broer, ‘we zijn nog maar bij Amsterdam.’

Ze rijden over straten tot het einde van het land
En als ze bij de duinen zijn, is daar - hoera - het strand!

Keteltje zit rechtop

Jeska Verstegen

‘Keteltje,’ zegt Koningin Moeder. ‘Je zit krom. Als prinses moet je altijd rechtop zitten. Als je eet, als je schrijft, als je een toespraak houdt en als je je verveelt. Daarom krijg je vandaag Rechtopzit-les.’

Keteltje trekt een vies gezicht.

De koningin staat op en trekt een boek uit de boekenkast van de bibliotheek.

‘Ga je eerst voorlezen?’ vraagt Keteltje hoopvol. Koningin Moeder schudt haar hoofd. ‘Zet je kroontje even af.’

Keteltje doet wat haar gezegd wordt en ze zet haar kroontje op tafel. Koningin Moeder legt het boek voorzichtig op het hoofd van haar dochter.

‘Ik ben toch geen tafeltje,’ giechelt Keteltje. Het boek wiebelt direct en valt op de grond.

Koningin Moeder kijkt streng. ‘Het is een belangrijke oefening. Ik doe het je voor.’

De koningin zet haar kroon af en plaatst voorzichtig het boek op haar hoofd. Ze staat heel recht. Het boek blijft keurig liggen! Keteltje kijkt er met open mond naar.

‘Nu jij,’ zegt Koningin Moeder beslist. Ze legt het boek opnieuw op Keteltjes hoofd.

Keteltje staat heel stil. ‘Het lukt,’ fluistert ze verrast.

Koningin Moeder pakt nog een boek uit de kast en legt het op haar eigen hoofd. ‘We gaan een eindje lopen,’ zegt ze.

Keteltje loopt achter Koningin Moeder aan.

Héél voorzichtig. Voetje voor voetje.

Poef, het boek valt. Keteltje raapt het snel op en legt het boek weer op haar kruin.

Koningin Moeder schrijdt verder.

‘Oeps,’ zegt Keteltje met een kleur als het boek voor de zesde keer valt.

Na een poos oefenen zegt de koningin: ‘Het is tijd voor de volgende stap: de trap!’

Samen lopen ze naar de marmeren trap in de hal van het paleis.

‘Vorzichtig,’ zegt Koningin Moeder. Netjes rechtop gaat ze de trap op.

Keteltje probeert het ook. Zodra ze kijkt waar de volgende tree zit, valt het boek.

Pof.

‘Pffft,’ zegt Keteltje met rode wangen van inspanning.

Tingting. Sjef de Kok rinkelt de lunchbel.

'Etenstijd!' roept Keteltje. Ze holt gauw naar de eetzaal.

Paf!

'Je oefenboek!' roept Koningin Moeder. 'De les gaat gewoon door!'

Keteltje pakt met een zucht het boek op, legt het op haar hoofd en schrijdt ermee naar de eetzaal. Ze gaat voorzichtig aan tafel zitten.

'Ah, Rechtopzit-les,' zegt Generaal Vader zodra hij binnenkomt.

Keteltje doet alles heel zorgvuldig en rustig. Ze smeert boter op een boterham. Het boek blijft liggen.

Ze pakt hagelslag en strooit.

Zelfs als ze een slokje thee neemt gaat alles goed.

Maar zodra ze een hap van de boterham met hagelslag neemt gaat het mis. Het boek valt en alle hagelslag klettert op het bordje, het tafelkleed en de vloer.

'Keteltje toch,' zegt Koningin Moeder verontwaardigd.

'Hagelslag eten met een boek op je hoofd gaat niet,' zegt Keteltje. 'Als je niet snel toehapt vallen alle korreltjes.'

Koningin Moeder kijkt nors. 'Laat mij maar eens proberen.'

'Ik doe mee,' grinnikt Generaal Vader. Hij smeert boter op een boterham en bestrooit hem met een dikke laag hagelslag. Hij neemt het boek van Keteltje over, legt het op zijn hoofd en neemt een hap.

Op precies hetzelfde moment neemt Koningin Moeder ook een hap.

Tiktiktik.

Hagelslag regent vrolijk op de borden en op het spierwitte tafelkleed.

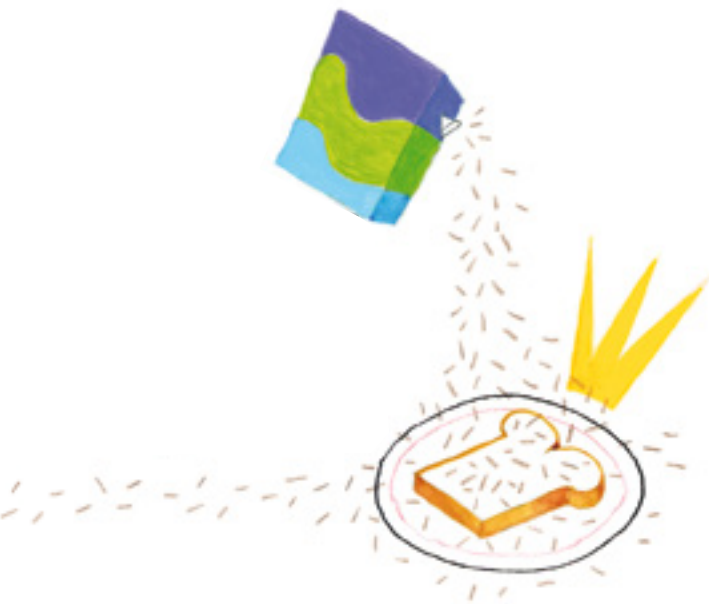
Keteltje schudt haar hoofd. 'Je moet snel toehappen. Daarvoor moet je krom zitten!'

Koningin Moeder en Generaal Vader proberen koppig nog een paar hapjes.

Dan legt Koningin Moeder vastbesloten het oefenboek naast zich neer, staat op en pakt pen en papier. Ze schrijft met sierlijke letters:

*Koninklijke uitzondering Koninklijk knoeien
en krom zitten mag als de koninklijke hoogheid
hagelslag eet.*

Koningin Moeder plaatst een sierlijke handtekening onder het besluit. Keteltje springt op en zet haar handtekening ook. 'Zie je wel, ik weet alles van het eten van hagelslag!'

Rood, wit en blauw

Hans Kuyper & Esther Leeuwrik

Als mijn broertje moet huilen,
dan wordt hij heel rood.
Dan heb ik een knalrode baby op schoot.

Maar als hij dan moe is
en bij papa zit,
dan dommelt en duimt hij
en dan ziet hij heel wit.

En moet hij naar buiten,
met mij, in de kou,
dan puft hij drie wolkjes,
en zijn handjes zijn blauw.

En soms huilt hij, moe
van de kou. En op slag
is hij rood, wit en blauw:
de Nederlandse vlag!

